

φαγητόν: Δῶς' μου νερό, γιατί ἀποκοντύλισα. Συνών. ἀποκομπιάζω, ἀποστέκω, κομπιάζω, πνίγομαι (ιδ. πνίγω).

ἀποκοντυλίδι τό, ἀμάρι. ἀποκοντυλίδι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκόντυλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ., τὰ μετὰ τὸ λίκνισμα ὑπολειπόμενα χονδρὰ ἄχυρα (τὰ φέροντα τὸν κόνδυλον ἦτοι τὸ γόνατον). Συνών. ἀποκόντυλο, κόντυλο.

ἀποκόντυλο τό, Πελοπ. (Λακων.) ἀποκόνδυλο Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόντυλο.

Ἀποκοντυλίδι, ὁ ιδ., ἔνθ' ἄν.: Τ' ἀποκόδyla γὰ βάλῃς 'ς τὸ βάτο κι ἀποπάνω τὰ καλὰ ἄχερα Κρήτ. Ἡβγαλε τ' ἀποκόδyla ἀπὸ τῆ δάχνη Κρήτ.

ἀποκοπάρις ὁ, Ἡπ. Πελοπ. (Καρδαμ.) ἀποκοπάρος Ἡπ. (Πρέβ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοπή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ι) Πραγματογνώμων, ἐκτιμητὴς ἀγροζημιῶν Ἡπ. (Πρέβ. κ. ἀ.) Συνών. ἀποκοπιάρης, ἀποκοφτήης. ΙΙ) Ὁ μεθ' οὗ ἔχει τις τακτικὰς δοσοληψίας, οἷον ἐπὶ τῶν ὠνίων καὶ ὁ ἀγοράζων καὶ ὁ πωλῶν Πελοπ. (Καρδαμ.): Τὸν ἔχω ἀποκοπάρι (ψωνίζω τακτικὰ ἀπὸ αὐτόν). Β) Τακτικὸς πελάτης τοῦ μυλῶνος Πελοπ. (Καρδαμ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπαλεστήης.

ἀποκοπαρούδι τό, Πελοπ. (Λάστ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποκοπάρι < ἀποκοπή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Τὸ ἀρτίως ἀπογαλακτισθὲν βρέφος. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποκόλλιν. Πβ. ἀποκομμάτιν.

ἀποκοπή ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουκοπή βόρ. ιδιῶμ. 'ποκοπή Κύπρ. 'πεκοπή Θράκ. Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποκοπή.

Α) Οὐσ. 1) Ἀποκομμός 2, ὁ ιδ., Ἡπ. Πελοπ. (Λακων.) 2) Ὁρισμένος ἀριθμὸς προβάτων Ἀθῆν.: Πρόβατα ἀποκοπὲς ὀγδόντα. Πρόβατα τριάντα ἡ κάθε ἀποκοπή. Συνών. κοπή. 3) Παῦσις, λήξις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς βασκανίας κακοῦ Πόντ. (Οἶν.) 4) Τὰ πρὸ τοῦ γάμου ὀριζόμενα δῶρα τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς Πελοπ. (Γορτυν.) Σύμ.: Ἄσμι.

Τάσσω τῆς τῆς ἀποκοπῆς ὁλόχρουσον μανέλλι.

γὰ γλέπη τὸ πουλλάκιν μου ποῦ σύρει καμπαρέλλι

Σύμ. 5) Ἐκτίμησις ἀγροζημίας καὶ ἡ ὀριζομένη ἀποζημίωσις Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Κάρπ.: Θὰ τὸν πάω 'ς τὸ δικαστήριον γὰ μ' πλερώσῃ τὴν ἀποκοπή Ἡπ. 6) Καθορισμὸς τιμῆς, ἐκτίμησις πράγματος ἢ ἐργασίας κττ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κύπρ. Κῶς Πόντ. (Τραπ.) κ. ἀ.: Ἡ ἀπουκοπή γίν' κι χατὶρ'ε' κι δὲν τὴ στρέου (ἡ ἐκτίμησις ἔγινε μεροληπτικὴ καὶ δὲν τὴν δέχομαι) Ζαγόρ. Ἡ ἀποκοπή τ' ὁσιτί' ἐν' πενήντα διλιάδες Τραπ. || Ἄσμι.

Τὰ δεῖλη δῖλλα κάμνουσι, τὰ μάτια δὲν διλιάδες

τῶν καμαροφρύδιν σου 'εν ἔδει 'ποκοπάες

Κύπρ. 7) Εἶδος συνεταιρισμοῦ καθ' ὃν ἀναλαμβάνει τις τὴν ἐκμετάλλευσιν ἀγροτικοῦ κτήματος ἐπὶ ἐτησίῳ μισθῷ εἰς τὸ παραγόμενον εἶδος Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Β) Τὸ εἶδος ἀποφερόμενον μίσθωμα ἐξ οἰουδήποτε κτήματος Πελοπ. (Καρδαμ.): Πόσο πληρώνεις ἀποκοπή γιὰ τὸ μύλο; Δὲ μὲ βγάξῃς τὸ γέννημα γιὰ νὰ πληρώσω τὴν ἀποκοπή. γ) Τὸ εἰς ιδιοκτήτην βοσκημάτων ὑπὸ τοῦ ποιμαίνοντος αὐτὰ ὡς μίσθωμα ἀποφερόμενον μαλλίον, τυρὸς κττ. Πελοπ.

(Οἶν.): Φέρνει ὁ σέμπρος κάθε χρόνο τοῖς ἀποκοπῆς. 8) Ἡ συνολικῶς ἀναλαμβανομένη ἐργασία πρὸς ἐκτέλεσιν ἢ ἀγορὰ προϊόντος κοιν.: Ὁ δεῖνα τὴν πῆρε τὴ δουλειὰ - τὸ χτίσιμο τοῦ σπιτιοῦ - τὸ χρωματισμὸ κατ' ἀποκοπή κοιν. || Φρ. Αὐτὸς εἶναι μονάχα γι' ἀποκοπῆς (ἐπιτήδειος μόνον διὰ τὰς βαρεῖας καὶ βαναύσους ἐργασίας) Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Ἡ ἀποκοπή εἶναι ἀποκαὴ (ἢ κατ' ἀποκοπήν ἐκτελουμένη ἐργασία εἶναι κακὴ) Λακων.

Ἀποκοπή 'ς τὸν κάματο καὶ μὴ μιλιὰ 'ς τ' ἁλώνι

(ὅτι τὸ μὲν ὄργωμα τοῦ ἀγροῦ πρέπει τις νὰ παρέχῃ κατ' ἀποκοπήν, εἰς δὲ τὸ ἁλώνισμα νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν συνομιλίαν μετὰ τῶν ἐργαζομένων) Λακων. Μάν.

Β) Ἐπιρρηματ. 1) Συνολικῶς καὶ οὐχὶ τμηματικῶς δι' ἡμερησίας ἀμοιβῆς, ἐπὶ μισθωτῆς ἐργασίας (α) Κατὰ γενικ. Βιθυν. Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπ. (Καλάβρυτ.): Ἀποκοπῆς ἔδωκα τὴ δουλειὰ Καλάβρυτ. Τὸ πῆρε τὸ σπῖτι αὐτὸ ἀποκοπῆς Κρήτ. (β) Κατ' αἰτιατ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.): Πῆρε τὴ δουλειὰ - τὸ σπῖτι ἀποκοπή. Ἐδῶσε τὸ χωράφι ἀποκοπή. Τὸ φτειάνω ἀποκοπή κοιν. Ἀποκοπήν ἐπῆρ' αὐτο Κερασ. Ἀποκοπήν ἐπῆρα τ' ἔργον ἀπάνου μ' αὐτόθ. Ἀποκοπήν θὰ θερίζωμε τὸ χωράφ' Χαλδ. Ἀποκοπήν ἔδεκεν τ' ὁσπίν' αὐτ' 'ς σὸ χτίσιμον αὐτόθ. || Φρ. Πῆρε τὴν κουβέντα - τὸ διάβασμα - τὸ τραγοῦδι ἀποκοπή (ἐπὶ τοῦ ἀδιακόπως ὁμιλοῦντος, ἀναγινώσκοντος καὶ ἄδοντος). Συνών. ἀποκοποῦ. 2) Ἀδιακόπως, συνεχῶς Βιθυν.: Ἀποκοπῆς δουλεύεις πρᾶ.

ἀποκοπιάρης ὁ, ἀμάρι. ἀπουκοπιάρης Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοπή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Πραγματογνώμων, ἐκτιμητὴς τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς προξενουμένων ζημιῶν: Στρέου 'ς ὅτι πῆ οὐ ἀπουκοπιάρης. Συνών. ἀποκοπάρις Ι, ἀποκοφτήης.

ἀπόκοπος ὁ, ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγενν. διηγ. 80

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόκοπος = ἀποκεκομμένος, ἀπόκληρος, ἐκτομίας.

Ἀνόητος, ἄφρων: Μυαλὸ δὲν ἔχουν αὐτὸς οὐ κόσμος... τὴν οἱ ἄνθρωποι γενήκαν ἀπόκοποι.

ἀποκοποῦ ἐπίρρ. Κύθηρ. Πελοπ. (Μονεμβασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοπή ἐπὶ ἐπιρρηματ. χρήσεως. Ὁ μεταπλασμὸς κατὰ τὰ εἰς -οῦ ἐπίρρ.

Ἀποκοπή Β Ι (α) (β), ὁ ιδ., ἔνθ' ἄν.: Τὸ ἔδωκε τὸ σπῖτι ἀποκοποῦ Κύθηρ. Μοῦ ἀργάζει τὸ χωράφι ἀποκοποῦ αὐτόθ. || Φρ. Τὸ πῆρε ἀποκοποῦ νὰ βλαστημῇ (ἐπὶ τοῦ συνεχῶς βλασφημοῦντος) αὐτόθ.

ἀποκόπρωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοπρῶνω.

Καθαρισμὸς τῆς μάνδρας ἀπὸ τῆς κόπρου ἔνθ' ἄν.: Τ' ἀποκόπρωμαν 'ς ἐμὲν 'κὶ ρούζ', ἐγὼ ἐγέγρασα Χαλδ.

ἀποκοπρῶνω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόπρος ἡ τοῦ ρ. κοπρῶνω.

Καθαρίζω τὴν μάνδραν ἀπὸ τῆς κόπρου ἔνθ' ἄν.: Ἀσ' σὴν ἀνὴρ' κιάν' τὰ μαντριά ἀποκοπρῶνω Χαλδ.

ἀποκορδίζομαι Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Χίος κ. ἀ. ἀποκορδίζομαι Ἰκαρ. ἀποκορδίζομαι Σίφν. ἀποκορδίζομαι Χίος 'ποκορδίζομαι Νίσυρ. Τῆλ. κ. ἀ. 'ποκουρδίζομαι Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κορδίζομαι, δι' ὁ ιδ. κορδίζω.

